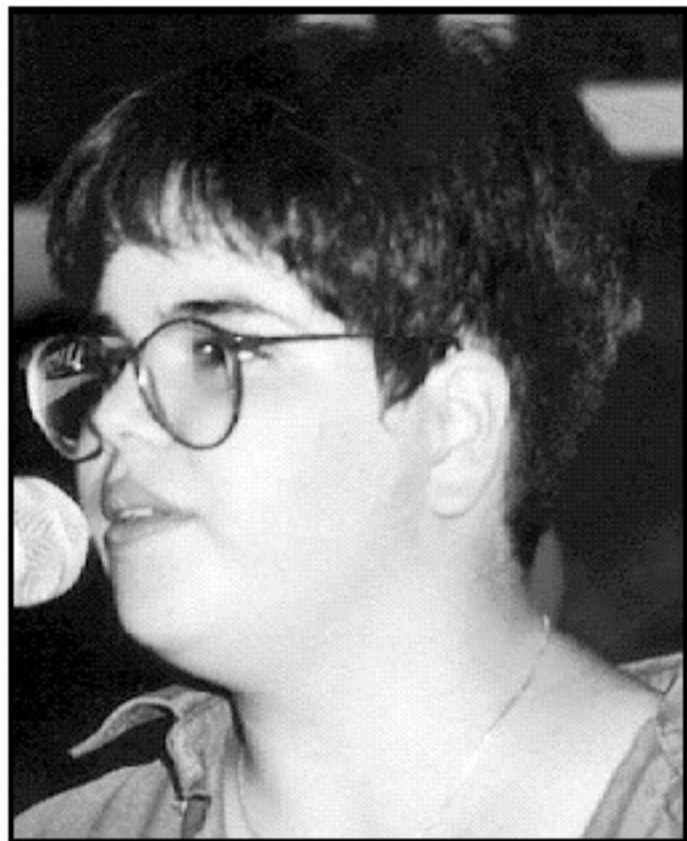

אזכרה של בן ישי לאת ז"ל

בן ישי לאת

ז"ל

יד לזכרה על בן ישי לאת ז"ל

כל פאזל חייב להיות מושלם.

חלק יקר בפאזל חסר.

את החלק הזה לעולם

לא נוכל להחליף באחר

החסר בפאזל זו את ליאת שלנו

שידעת תמיד להסב שמחה לכולנו

היית לנו בת ואחות לתפארת.

אצלך זה לא יכל להיות אחרת.

לכל אחד מאיתנו נתת כינוי

העיקר שיהיה שמח ובשביל הבידור.

איך אפשר לכתוב עלייך בלשון עבר?

אולי בכל זאת תבואי מחר.

לחשוב כך זה אולי מוזר.

אך כשאוהבים ומתגעגעים הכל מותר.

היית תמיד ששון ושמחה.

שאיפתך תמיד היתה להיות תפארת

וגאוות המשפחה.

כל כך קשה לנו להשלים עם החסר.

את איתנו בכל רגע ויום שעובר.

אם זה בבית, ובכל מיני מקומות.

שירים שאהבת, וגם בחלומות.

ערבי שישי, ערבי חגים.

אין מי שישאל מה יש בסירים?

יד לזכרה של בן ישי לאהת ז"ל

זכרך נצור בליבנו לעד

אוהבים

אמא, אבא, רווית ואופיר.

לימי הולדת שלנו כתבת והקדשת
ברכות למכביר מהשרוול שלפת.
כישרון הכתיבה שלך היה מדהים
ולכל מי שכתבת זה פשוט התאים.
לצבא התגייסת בהרבה אהבה.
בקורס היית גאוות יחידה.
לסיום הקורס כל כך שאפת
לחגוג יחד היינו אמורים בשבת.
אך הסיום היה כל כך אכזר.
מישהו שם למעלה פסק וגזר.
אנחנו נותרנו כואבים והמומים.
אותך ליאת שלנו נזכור לעולמים.

יד לזכרה של בן ישי לזאת ל"א

רק עוד פעם אחת

רק עוד פעם לראות אותך, ילדה.
רק עוד פעם לגעת ולנשק, ילדה.
רק עוד פעם לשמוע את קולך,
רק עוד פעם לשמוע את צחוקך.
רק עוד פעם להביט במבטך,
רק עוד פעם לחוש את נוכחותך,
כל כך הרבה יש לי לבקש,
רק עוד פעם אחת...
לחלום איתך על העבר.
לחלום איתך בתוך הווה.
לחלוק איתך את העתיד.
ואת אינך.
איני יכולה לשאת את האבידה.
הרי היית בסך הכל ילדה.
ילדה, של אמא.

ילדת, נעורים.

ילדת, צחקוקים.

ילדת, חיקויים.

ילדה, מלאת שמחת חיים.

ילדה, עטורת כישורים.

מה נותר לי. ילדה שלי קטנה!
זיכרון.

זיכרון המעניק לי את היכולת
להתחבר אל כל מה שאיתך.

להתרפק על כל מה ששלי ושלך,
השיגרה - כוחה רב,

היא מאפשרת לשרוד ולהשרד
באופן שאוכל לחיות את הזכרונות-

שלנו בדרך הטובה ביותר.

שלוש מיילים התאימו לך ילדה.

מ
מקום.

ז
זמן.

ל
להיות.

המיילים האלה אמרו "מולי"

ואת ידעת להיות תמיד במקום הנכון.
ובזמן הנכון.

אך המזל לא האיר לך פנים.

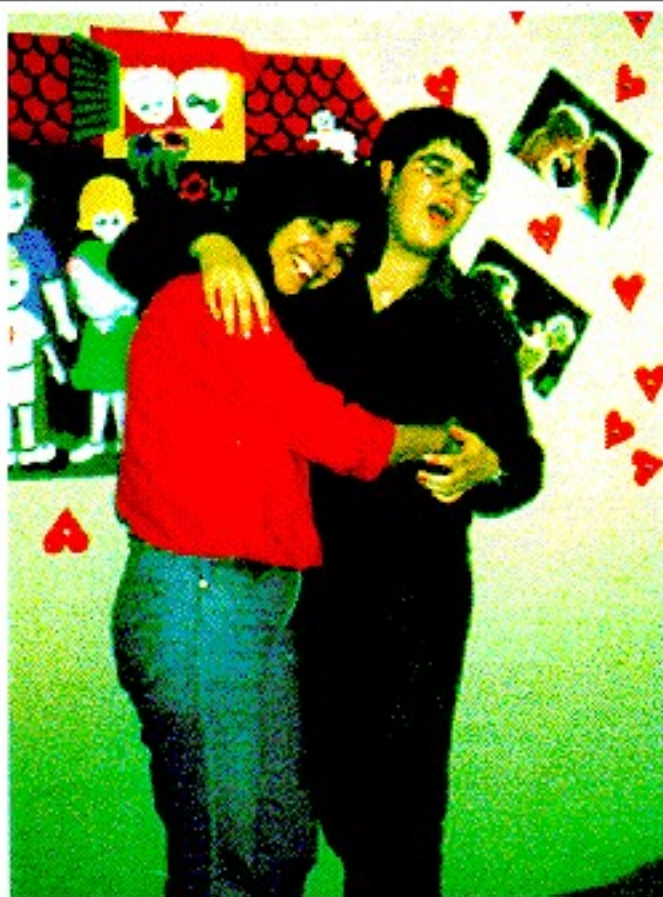
אצלי נותרו המיילים: אם, אבל, כמעט,
החיים יכלו להיות כל כך שונים

עם המיילים הללו.

ועוד יותר שונים בלעדיו.

מה נותר לי, ילדה!

יד לזכרה של בן ישי לאהת ז"ל

דמעות: הדמעות הכי מכאיבות
הן אלו שפורצות בפנים.
ולא זולגות על הפנים.
כן ילדה שלי קטנה.

עכשיו מותר לי לבכות,
כן מלאך שלי, כן עכשיו כבר מותר.
הרדיו כבר הודיע וספר,
הירח מביט בך צלול
וחבריך ניצבים על הגבול.
לנגד עיני לעולם תישאר.
לא יוכל, לא יוכל לך המוות.
עורי, עורי, חזקי בייתי.
אימרי לי כי שקר המוות.
זיכרך לא ימוש מליבי לעד.

אוהבת
אמא

יד לזכרה על בן ישי לזאת ז"ל

גאולה יקרה.

אני כותבת מכתב זה עם מועקה קשה. אני יודעת שאכזבתי אותך כשלא כתבתי מילים לזכרה של ליאת בספר ההנצחה שאתם מוציאים ועל כך אני מבקשת את סליחתך.

גאולה, אני רוצה שתדעי שעשרות פעמים התישבתי לכתוב. כתבתי מספר שורות וזהו. יש בי משהו שמתקומם לכתוב על ליאת בלשון עבר. כל פעם שישבתי לכתוב, ליאת עלתה לי מול העיניים, בסיטואציות שונות מחיי ביה"ס. אך במיוחד עומדות מולי שתי תמונות של ליאת: אחת, מההכנות לקראת מסיבת סיום י"ב. ליאת מתרוצצת ונמצאת בכל מקום, עם חיוך ענק, וכשפוגשת אותי, מסתכלת עלי בביטחון ואומרת לי: "מה את דואגת, אני כאן". והתמונה השניה, ליאת במדים, לפני הקורס בביקור בביה"ס, שופעת חיוך, מחבקת את כולם. פשוט מאושרת.

ולנוכח התמונות הנ"ל, לכתוב עליה בלשון עבר, כי "ליאת איננה" פשוט לא הולך לי. יש לי תחושה כל כך חזקה של החמצה, של מות חינם, שכל הקרביים מתהפכים אצלי. הנה אני כותבת לך ושוב בוכה. (נעשיתי רגשנית מדי).

ליאת השאירה אחריה חותם כל כך חזק, שלאנשים קשה להשלים עם האבדן. ואני אחת מאלה. ולכן גאולה, אנא סלחי לי שלא כתבתי, ליאת במחשבותי כל הזמן. ואני מבטיחה, שבבא העת, כשאוכל נפשית, אשב בשקט ואכתוב מספר מילים על ליאת, גם לא לספר.

היא יקרה לי מאוד וגם אתם.

נשמור על קשר.

ויקי דוידוביץ

מנהלת חטי"ע "שרת"

נצרת עילית

יד לזכרה של בן ישי לאת ג"א

ואת ממשיכה לחיות עמנו כל הימים. חזקה,
איתנה כאותו עץ תמיר שנושא לשמיים צמרתו,
ופורש את צילו למרחבים, ומקבל את הרכים ואת הצמאים
בצל ענפיו.

וכבר התחלת לרקום את רקמת חיך
עצים נופלים זקופים.
ולעינינו נפל העץ הזקוף, וידנו קצרה מלהושיע.

הפרידה קשה כאבן, בוערת כשקיעה, יורדת כחשיכה,
ומתעוררת לעת בוקר כשנרות החצב הלבנים
דולקים וכבים עם השמש, עם תפילה נצחית.

הפרידה קשה כאבן, חלקה כמו הרגע החומק
אשר שוב אין לתפסו לעולם.

יד לזכרה של בן ישי לאת ג"ל

ואני ממשיכה לחשוב
מה היה קורה אילו היית מופיעה לרגע
שאני אחבק אותך חזק,
ואשמע אותך שוב סופרת בגרוזינית מאחד עד עשר,
אבל אז אני חוזרת למציאות הכואבת
ולעובדה שאת כבר לא כאן איתנו
ועוד יותר קשה שאת רואה ושומעת,
אני מרגישה אותך,
גם אם את מאוד רחוקה.

המשיכי לשמור עלינו ולצחוק,
והפעם תנסי לצחוק חזק יותר,
כדי שנס אשמע אותך...

אוהבת מאוד ומתגעגעת

שלך, נוריצין

ליאתי, אני מתגעגעת אלייך!

מתגעגעת מאוד,
לקפוץ עלייך כמו פעם, שהיינו מתראות,
ושעה אחרי עדיין להמשיך להתגלגל מצחוק.
הצחוק שלך,
הוא חסר לי, חסר מאוד.
הזמן הולך וחולף לו, אבל את לא כאן.
את בטח שם למעלה ובטח כמוני מאוד מתגעגעת.

המחשבות עלייך
לא מפסיקות, את תמיד בראש שלי ובעיקר בלב.
הזכרונות שלנו יחד תמיד חוזרים ועולים שוב ושוב,
אבל את לא כאן.

אומרים שעם הזמן זה חולף,
אבל זה גובר,
זה חזק ממני, הגעמוע הזה.

יד לזכרה של בן ישי לאהת ז"ל

"שם בעפר ותכלת
חלקת שלום ישנה
נומי פרח, נומי
נומי ילדה קטנה..."

והיית באמת פרח
פרח יפה ומיוחד,
פרח שהקסים את כל סובביו.
פרח שלבלב
והפרח לא יצמח עוד...

את איננה!
והלב מתקשה לעכל.
העיניים לא מפסיקות להזיל דמעות
הכאב הוא איום.
את איננה-אך בליבי את תמיד נמצאת.
ואני ממשיכה לדבר איתך.
ממשיכה לצחוק איתך
וממשיכה...
לבכות
בכי שלעולם לא יגמר.

יעל ברנדס

יד לזכרה של בן ישי לאת ג"ל

ליאת בן-ישי

אלוהים, כך אומרים, קוטף לגנו רק את היפים והמיוחדים שבפרחים והנה נקטפת גם את. לעולם לא נשכח אותך, ליאת, יהיה זכרך ברוך.

לסיום

אין כמו מילות השיר "פרח", כדי לתאר את הרגשתנו נוכח האסון הטראגי הזה: "שם בעפר ותכלת, חלקת שלום ישנה את חיובך, תינוקת, קברו באדמה. איך צומח שקט מתוך המהומה חלומך ברוח, חרוז במנגינה. נומי, פרח, נומי ילדה קטנה".

יהי זכרך ברוך...

מפקד ביה"ס למודיעין
איתן קלמר

המומים וכואבים אנו עומדים כאן היום. עדיין לא מעכלים את הטרגדיה שפקדה אותנו. דווקא ביום שמח של סיום קורס קורה אסון כזה. ופתאום נלקחת מכל מי שהכיר אותך ואהב אותך. לחשוב עליך דוממת וללא חיים זה כמעט בלתי אפשרי לכל מי שהכיר אותך, ליאת. כל כך שמחה תמיד, כל כך מלאת חיים ואוהבת לצחוק ולהצחיק. תמיד עומדת במרכזם של כל אירוע ושמחה. אנו זוכרים אותך אמיתית וכנה ותמיד אומרת מה שבליבך מבלי לעשות חשבון לאיש. תמיד יוזמת, מארגנת ומתנדבת, ראשונה לכל משימה, לכן היה כל כך טבעי שתתנדבי לארגן את מופע הסיום ותעשי אותו על הצד הטוב ביותר.

יד לזכרה של בן ישי ליאת ג"ל

מר יצחק בן - ישי היקר,

מדינת ישראל וצבא ההגנה לישראל
אכלים עמכם על מותה של יקירתכם

רבט ליאת בן - ישי ז"ל

ביום י"ז באב התשנ"ו, 2 באוגוסט 1996

ויישאו תמיד את זכרה עם כל הלוחמים שנפלו
על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

יצחק מרדכי - אלוף (מיל)
שר הביטחון

אלול התשנ"ו

ספטמבר 1996

24.10.93

לבד...

אם אין אותו אתה אבוד
רק לחשוב מה היה
אם לא היה...
גורם לנו לחוש
פחד ויראה.
מזל למי שמצא
את מה שתמיד רצה
החיים הם אגדה אך
רק אם שותף או שותפה.

כמה איום להשאר לבד
ממש לבד בלי אף אחד.
בלי אהבה ואהדה
בלי אושר ושמחה.
רק לחיות עם עצמך
ובלי אף אחד מסביבך.
החיים כל-כך יפים
רק כשיש בהם חברים.
חבר, זה הדבר הכי חשוב

24.10.93

אהבה של פחד, אהבה של כסף
אהבה שיש בה כל מה שבלב.
אם נתקלת באהבה טובה
הזהר כי היא בטוח חשודה
אך אם נתקלת באהבה עם כאב
סימן שאתה אוהב עמוק, עמוק בלב
נכון שזה נראה מצחיק?
אך לאהבה יש שלל גוונים
גוונים שחורים
וגוונים צבעוניים

סוגים של אהבה

מה היה קורה
לו לא הייתה אהבה?
אהבה פיסית, נפשית
ואהבה של תחושה.
אהבה של יופי
וגם של כאב
אהבה שנשארת עמוק, עמוק ב - לב.
המון סוגים לאהבה
אהבה נכזבת, אהבה יפה

למה?

24.10.93

למה החיים כל-כך קצרים!
למה מסתיים כל מה שאוהבים!
למה השמחה והאושר נמחק,
אך הכאב במוות נדבק?
למה כשאתה אוהב
בכל זאת מגיע הכאב.
החיים כל-כך יפים
למה להרסם במוות התמים.

לכל השאלות אף פעם אין תשובות
אז צריך לחיות
ולהמשיך ולחכות.
קשה להנות כשיודעים מה הולך לקרות
אך בכל זאת נהנים כי איך נעביר
את שלל החיים?
תהנה מכל השנים שנותרו ברשותך
כי במוות אתה תלך לבדך.

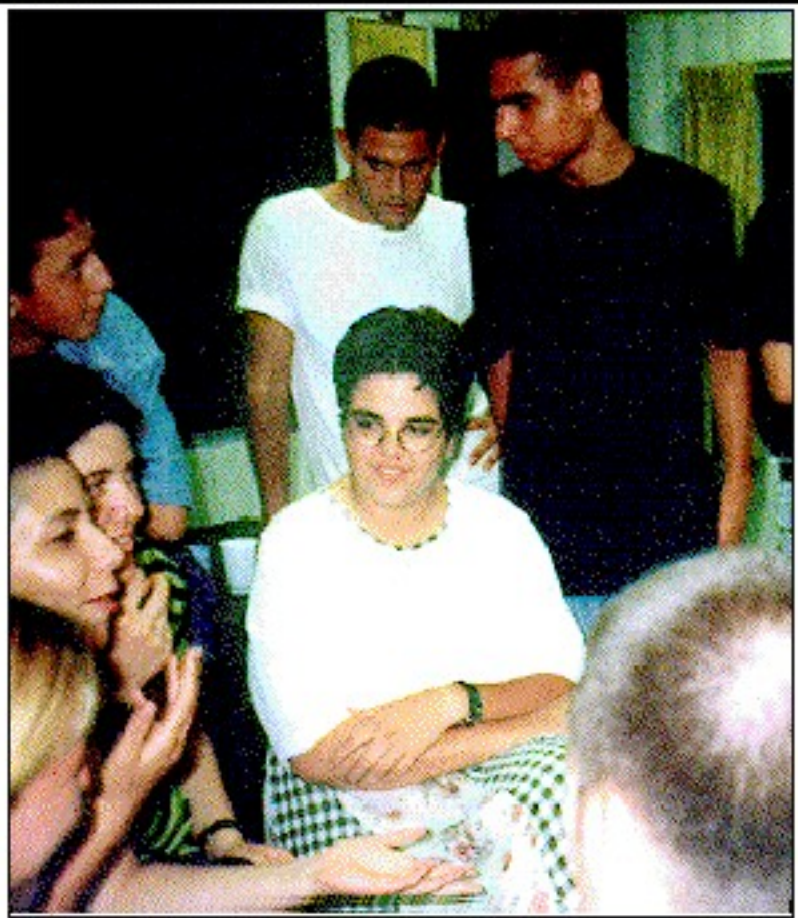
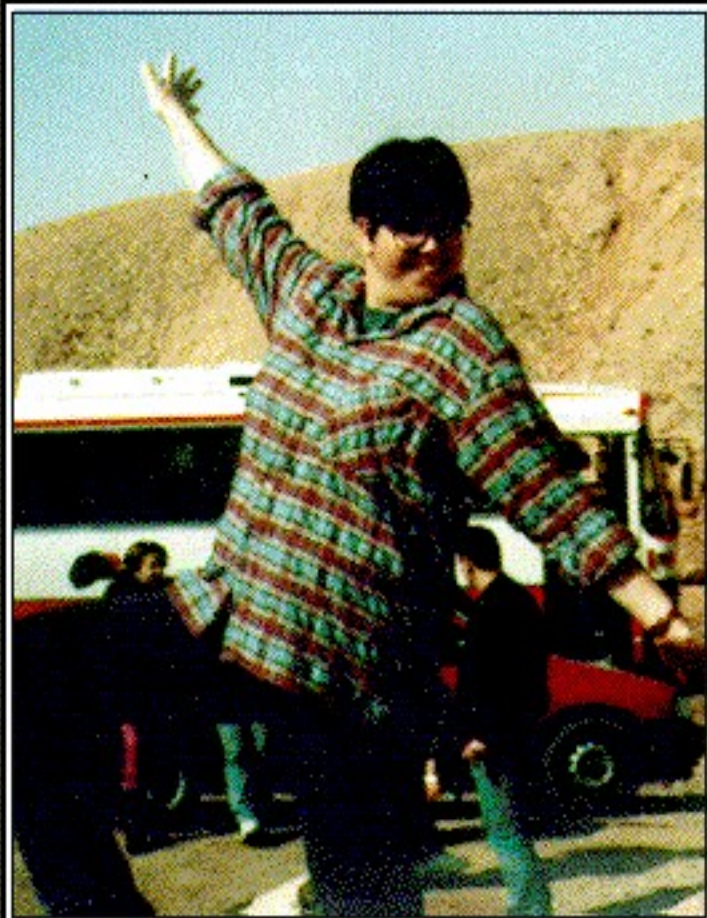
28.11.93

מה קורה אי שם למעלה?

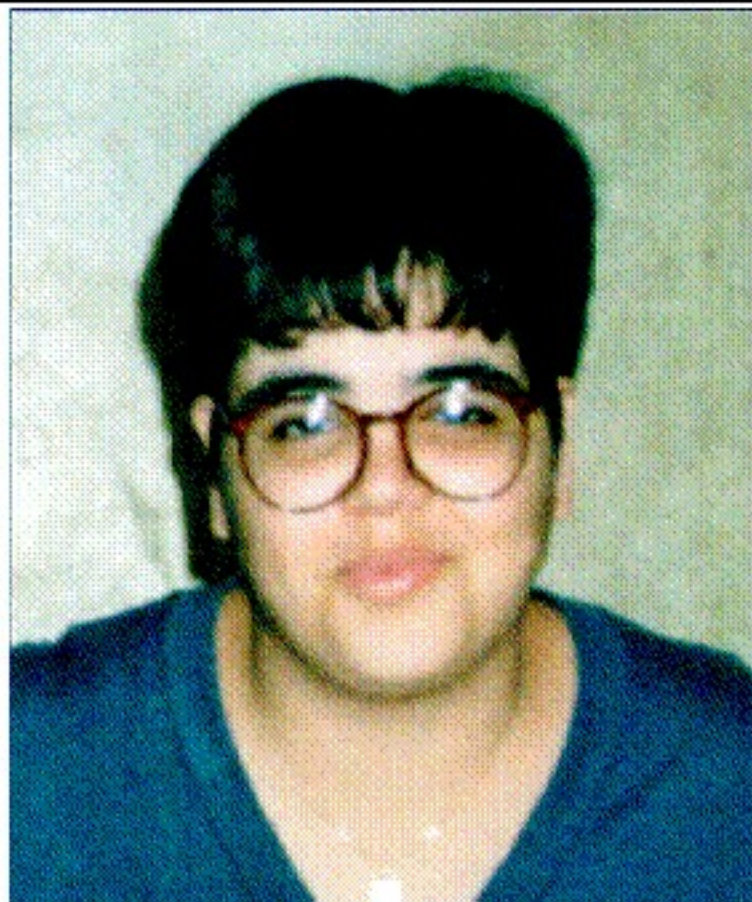
נמצאים בשמים בעולם חדש שה' ברא!
דבר כזה צריך לנסות
אך ספק אם תוכל להנות.
קשה לחיות בחוסר הידיעה,
הספק נמצא בכף המכריעה
אז דעו לכם שעדיף לחיות על פני האדמה
ולחכות לרגע "הנורא!?!?" - זאת לעולם לא נדע.
אז תהנו מהחיים ומהחוויות
כי רק את זה ניתן לעשות.

אני בנפשי ובבשרי
בסה"כ בן - אדם.
שאלוהים ברא בעולם.
אני יכולה לעמוד על האדמה
או לצוף על פני המים
אך איני יכולה להגיע לשמים.
אותי הדבר שמאד מעניין
האם באמת יש גן עדן?
האם כל אהובי
שנמחקו מעל פני האדמה

בו ישי לזאת ז"ל

בן ישי לילית ז"ל

בן ישי לזאת ז"ל

